

nitelné pro všechnu budoucnost, či zda bylo stanoveno hledíc k poměrům obou manželů a vůbec k všeobecným poměrům oné doby, kdy byl smír uzavřen (srovnej také rozh. čís. 2190 sb. n. s.). V souzeném případě není o tom pochybnosti, že strany, dohodnuvše se roku 1911 o zatímním výživném 250 K měsíčně, pokládaly podle tehdejších poměrů částku tu za postačitelnou, by zajistila manželce zatímní slušné výživné, příslušející jí podle §§ 108 a 117 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. Rovněž není nejmenší pochybnosti o tom, že 250 korun rakousko-uherských mělo v roce 1911 daleko vyšší vnitřní hodnotu než má nyní 250 Kč. Nebrání tedy satební smlouva z roku 1911 tomu, by nebylo manželce prozatímním opatřením podle § 382 čís. 8 ex. ř. vyměřeno slušné zatímní výživné, ano je zřejmé, že se od té doby poměry podstatně změnily a že zejména nákupní cena peněz poklesla tou měrou, že na to obě strany v době uzavření smlouvy nemohly pomýšleti (§ 1389 poslední věta obč. zák.).

Čís. 13372.

Hmotnému odevzdání není na závalu, že prodaných věcí je větší počet.

K hmotnému odevzdání nestačí, že kupitel převzal koupené věci tím způsobem, že každý jednotlivý kus vzal do ruky a prohlásil, že jest to nyní jeho, a že prodatel předal kupiteli klíč od pokladny, kde byla uložena část koupených předmětů a klíč od obchodní místnosti, měl-li i prodatel, třebaže jen občasné, přístup do pokladny a do obchodních místností.

(Rozh. ze dne 16. března 1934, Rv II 219/34.)

Žalobou proti vymáhajícímu věřiteli domáhala se žalobkyně, by byla z exekuce proti Edmundu S-ovi vyloučena celá řada věcí, tvrdíc, že jest vlastníci vylučovaných věcí. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalobkyně se domáhá vyloučení řady předmětů z exekuce tvrdíc, že věci tyto jsou jejím vlastnictvím. Aby byla žaloba úspěšnou, musila by žalobkyně prokázati jednak titul (§ 424 obč. zák.), jednak způsob nabytí vlastnictví, totiž tradici (§ 425 obč. zák.). V prvním směru zjistily nižší soudy, že žalobkyně počátkem roku 1929 ujednala se svým zetěm Edmundem S-em, dlužníkem, smlouvu, kterou tento na ni převedl všechny sporné předměty za 120.000 Kč, kteroužto částku jí podle tvrzení žalobkyně dluhoval. Ať již by se pojímala tato smlouva jako smlouva kupní nebo jako úplatná smlouva, směřující k plnění na místo placení ve smyslu § 1414 obč. zák., byla by tato smlouva dostatečným důvodem k nabytí vlastnictví (§ 424 obč. zák.). Nepodařilo se však žalobkyni prokázati tradici. V té příčině zjistily nižší soudy, že žalobkyně převzala sporné věci tím způsobem, že každý jednotlivý kus vzala do

ruky a prohlásila, že jest to nyní její a že S. předal také žalobkyni klíč od pokladny, kde byla uložena část sporných předmětů a klíč od obchodní místnosti, který zůstal v držení žalobkyně až dosud. To však nestačilo k řádné tradici ve smyslu § 426 obč. zák., podle něhož jest v souzeném případě posuzovati skutečnost převodu věcí na žalobkyni, ano jde o movité věci, které dopouštějí hmotné odevzdání. Hmotnému odevzdání nebylo na závalu, že prodaných věcí byl větší počet; neboť toto množství mohlo by míti jen v zápětí, že hmotné odevzdání by vyžadovalo poměrně delší čas, což nelze pokládati za zvláštní obtíž ve smyslu § 427 obč. zák. Pojem hmotného odevzdání podle § 426 obč. zák. jest však vykládati v souvislosti s předpisy §§ 312 a 315 obč. zák. Přejímateli musí býti zjednána možnost bezprostředního a výlučného nakládání s věcí. Vzala-li žalobkyně ony předměty jen do ruky, ale ponechala-li je dále u dlužníka, nepřevzala je tím do výhradné držby a to ani tím ne, odevzdal-li jí dlužník klíče od pokladny, a od obchodní místnosti, když netvrdila, že by byla měla jen ona sama přístup k této místnosti neb k pokladně a naopak z jejího vlastního přednesu je zřejmo, že k nim měl přístup, třeba jen občasné, i předatel věcí, dlužník. Neprokázala tudíž žalobkyně jednu z podstatných náležitostí nabytí vlastnictví, žaloba není opodstatněna.

Čís. 13373.

Nedodržení předpisů prvního odstavce § 369 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 20. prosince 1927, čís. 175 sb. z. a n., pokud jím byl proveden předpis třetího odstavce § 369 zákona čís. 76/1927 sb. z. a n., nemá v zápětí zánik zástavního práva podle § 368 zákona řádně nabytého.

(Rozh. ze dne 17. března 1934, R I 177/34.)

V exekuční věci Okresní hospodářské záložny proti dlužníku bylo zabaveno a soudně prodáno 14 krav. Proti u s n e s e n í p r v é h o s o u d u, jímž byl výtěžek za prodané krávy přikázán vymáhající věřitelce, podal rekurs berní úřad v M., ježto pět z oněch 14 krav bylo již dříve zabaveno pro vykonatelnou pohledávku na dávce z majetku. R e k u r s n í s o u d přikázal československému státu v prvním pořadí k hotovému zaplacení výtěžek za prodaných pět krav. D ů v o d y: Berní úřad v M. podáním ze dne 9. července 1933 přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání dlužnou dávku z majetku, první soud však na tuto pohledávku nic nepřikázal, ač zjistil, že berní exekucí byly zabaveny krávy soudem zabavené a to tak, že berní zabavení bylo provedeno dne 10. ledna 1931. Zástavní právo tudíž nezaniklo, ježto neuplynula ještě tříletá promlčecí lhůta. Berní úřad, jehož zástavní právo na prodaných svršcích bylo soudu hlášeno a ze zájemního protokolu berního úřadu patrně, měl býti jako účastník vyrozuměn o roku k rozvrhu nejvyššího podání, leč neutrpěl újmy, ano mu rozvrhové usnesení bylo přece jako účastníku doručeno. Berní úřad pak podal do rozvrhového usnesení stížnost, čímž má rekursní soud nedostatek vyrozumění berního úřadu